

Studiul 6: Daruri spirituale

Sabat după-amiază, 01 august

De memorat:

„Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți.”

1 Corinteni 14:1.

La fel ca un corp uman, biserica este una, dar are mulți membri, fiecare cu roluri, cu funcții și cu daruri diferite. Practicate cu dragoste, aceste daruri spirituale favorizează o senzație de unitate care reflectă caracterul Dumnezeuului trinitar.

Săptămâna aceasta vom studia capitolele 12 la 14 din 1 Corinteni și învățătura despre darurile spirituale. Această secțiune face parte dintr-una mai mare, în care Pavel tratează comportamentul creștin de așteptat în contexte religioase (1 Corinteni 11 – 14). Principala preocupare a lui Pavel o constituie adunările dezordonate. Soluția la această problemă este conștientizarea faptului că biserica este un trup ale cărui părți au diverse funcții, ce contribuie la „zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:12). Pe scurt, Dumnezeu i-a dat bisericii daruri spirituale pentru a favoriza unitatea prin diversitate.

Cu siguranță, Pavel are încă în minte problema divizării abordată în primele patru capitole din 1 Corinteni, unde soluția la lipsa de înțelegere dintre membrii bisericii este unitatea în Hristos. Acum el dezvoltă această idee prezentându-și perspectiva asupra rolului darurilor spirituale. Potrivit lui Pavel, unitatea în Hristos și în Duhul este singurul mijloc de a evita schismele.

Varietatea darurilor

Pavel introduce un subiect nou în 1 Corinteni 12:1 prin formula „în ce privește”. Cercetătorii dezbat dacă el vorbește despre „daruri spirituale” sau despre „oameni spirituali”, deoarece expresia grecească *tōn pneumatikōn* permite ambele interpretări. Expresia „daruri spirituale” este de preferat în lumina versetului 4 din 1 Corinteni 12, unde Pavel se referă clar la daruri spirituale. În versetele 2 și 3 el arată că primul dar al Duhului este mărturisirea curajoasă că Isus este Domnul (1 Corinteni 12:2,3). În vremurile Noului Testament a spune că Isus este Domnul însemna a spune că Cezarul nu este domn (Faptele apostolilor 17:7; vezi și Ioan 19:12,15). Acest lucru era privit drept revoltă împotriva puterii imperiale și, ca atare, se pedepsea cu moartea.

Domnul Isus și Pavel au subliniat că credința în Dumnezeu – chiar și în fața persecuției și a amenințării cu moartea – este un dar al Duhului. De fapt, credința este darul de bază cel mai important. Nu este surprinzător că, în 1 Corinteni 13:13, credința este prima pe listă. Faptul că este un dar spiritual reiese clar din afirmația lui Pavel din 1 Corinteni 12:9. Totuși există multe alte daruri. Faptul că Duhul Sfânt distribuie diferitele tipuri de daruri „fiecăruia în parte cum voiește” (1 Corinteni 12:11) dovedește că toate sunt necesare.

1. Pe ce se pune accentul în 1 Corinteni 12:1-6?

1 Corinteni 12:1-6

- ¹ În ce privește darurile duhovnicești, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință.
- ² Când erați păgâni, știți că vă duceați la idoli cei muți, după cum erați călăuziți.
- ³ De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul” decât prin Duhul Sfânt.
- ⁴ Sunt felurite daruri, dar este același Duh;
- ⁵ sunt felurite slujbe, dar este același Domn;
- ⁶ sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.

Repetarea cuvântului „felurite” accentuează multitudinea darurilor. Ceea ce Pavel numește „daruri duhovnicești” în 1 Corinteni 12:1 este dezvoltat în versetele 4-6, din **3 perspective**: „daruri” (*charisma*), „slujbe” sau „slujiri” (*diakonia*) și

„lucrări” (energēma). Deși aceste cuvinte înseamnă lucruri diferite, este important să nu facem o distincție clară între ele din cauza paralelismului pasajului. Trebuie remarcat și faptul că darurile spirituale sunt concepute pentru a favoriza unitatea pe baza caracterului trinitar al lui Dumnezeu (vezi și Efeseni 4:8-11). În timp ce Duhul dă daruri credincioșilor, Dumnezeu este Cel care îi împuternicește să-L slujească pe Hristos în comunitatea de credincioși (1 Corinteni 12:5,6). Fiecărui credincios îi sunt acordate daruri individual (1 Corinteni 12:11), dar toate sunt menite să aducă beneficii comunității credincioșilor în ansamblu.

Observă din nou accentul pus de Pavel pe unitate! De ce este acest lucru atât de important pentru biserică?

Unitate în diversitate

Terminologia aferentă ideii de unitate din 1 Corinteni 12:4-6 („același Duh”, „același Domn” și „același Dumnezeu”) este dezvoltată în restul capitolului 12: „unul și același Duh” (12:11), „trupul este unul” (12:12), „un singur trup” (12:12,13,20), „un singur Duh” (12:13 [de două ori]), „să îngrijească deopotrivă unele de altele” (12:25).

Alături de conceptul de unitate, Pavel subliniază diversitatea membrilor în trupul lui Hristos prin expresii precum: „multe mădulare” (12:12,20), „toți [...] am fost botezați” (12:13), „nu este un singur mădular, ci mai multe” (12:14), „tot trupul” (12:17), „fiecare” (12:18), „mădularele trupului” (12:22,23), „toate mădularele” (12:26). Acest accent pus atât pe unitate, cât și pe diversitate arată că darurile spirituale urmăresc apariția unității prin diversitate.

Această unitate în mijlocul diversității trebuie să reflecte caracterul lui Dumnezeu. Tatăl este o persoană, Fiul este altă persoană, iar Duhul Sfânt este altă persoană. Cei trei își păstrează individualitatea în timp ce colaborează pentru a zidi biserica și a o împuternici pentru misiune (1 Corinteni 12:4-6; Efeseni 4:11-13).

2. De ce este potrivită analogia cu un trup și numeroasele lui părți, din 1 Corinteni 12:12-31, pentru a reprezenta biserica și pe membrii ei?

1 Corinteni 12:12-31

¹² Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.

¹³ Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.

¹⁴ Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe.

¹⁵ Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup?

¹⁶ Și dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup?

¹⁷ Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?

- ¹⁸ Acum dar, Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum a voit El.
¹⁹ Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?
²⁰ Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup.
²¹ Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuință de voi.”
²² Ba mai mult, mădulele trupului care par mai slabe sunt de neapărată trebuință.
²³ Și părțile trupului care par vrednice de mai puțină cinste le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe,
²⁴ pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădulelor lipsite de cinste,
²⁵ pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup, ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele.
²⁶ Și dacă suferă un mădular, toate mădulele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el.
²⁷ Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădulele lui.
²⁸ Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.
²⁹ Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni?
³⁰ Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?
³¹ Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespus mai bună.

Un gând central în 1 Corinteni 12 este că, deși sunt foarte diferite unele de altele (12:15-20), părțile corpului sunt dependente unele de altele (12:21-26). Picioarele depind de ochi ca să vadă pe unde trebuie să meargă; la rândul lor, ochii nu pot atinge nimic – doar mâinile pot. De asemenea, ideea că unele părți sunt mai slabe (12:22) sau mai puțin onorabile (12:23) decât altele este doar o impresie, pentru că toate sunt necesare (12:22).

Din nefericire, exista printre corinteni tendința de a aprecia unele daruri în detrimentul altora. Pentru a-i împiedica pe corinteni să facă această greșală, Pavel le atrage atenția asupra dragostei, care este „o cale nespus mai bună” (12:31). Cu alte cuvinte, indiferent care este darul, dacă este practicat cu înțelepciune și cu dragoste, este plăcut lui Dumnezeu.

Vezi listele de daruri din 1 Corinteni 12:8-10,28; Romani 12:6-8 și Efeseni 4:11! Care este darul tău? Cum îl poți folosi pentru a zidi trupul lui Hristos?

1 Corinteni 12:8-10,28

- ⁸ De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință datorită aceluiasi Duh;
- ⁹ altuia, credința prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor prin același Duh;
- ¹⁰ altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor.
- ²⁸ Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.

Romani 12:6-8

- ⁶ Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat, cine are darul prorociei să-l întrebuințeze după măsura credinței lui.
- ⁷ Cine este chemat la o slujbă să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții să se țină de învățătură.
- ⁸ Cine îmbărbătează pe alții să se țină de îmbărbătare. Cine dă să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie s-o facă cu bucurie.

Efeseni 4:11

- ¹¹ Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători

„O cale nespus mai bună”

„Dragostea nu este unul dintre numeroasele daruri. Este mijlocul prin care toate darurile își ating scopul suprem” (Carl P. Cosaert, „1 Corinthians”, Andrews Bible Commentary: New Testament, 2022, p. 1643).

3. Studiază 1 Corinteni 13:17 și 1 Petru 4:8-11 și identifică rolul iubirii în ceea ce privește darurile spirituale!

1 Corinteni 13:1-13

- ¹ Chiar dacă aș vorbi în limbi omenеști și înțerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor.
- ² Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.
- ³ Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.
- ⁴ Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,
- ⁵ nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău,
- ⁶ nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr,
- ⁷ acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.
- ⁸ Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.
- ⁹ Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte,
- ¹⁰ dar, când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși.
- ¹¹ Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.
- ¹² Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.
- ¹³ Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea.

1 Petru 4:8-11

⁸ Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.

⁹ Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.

¹⁰ Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.

¹¹ Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, ale căruia sunt slava și puterea în vecii vecilor! Amin.

Capitolul 13 din 1 Corinteni transmite că doar prin dragoste pot fi folosite în mod corect darurile spirituale. Pavel începe capitolul 13 făcând aluzie la darurile din 1 Corinteni 12, doar pentru a evidenția lipsa lor de valoare dacă nu sunt conduse de dragoste. Astfel, cunoașterea (12:8) și credința (12:9), chiar și o credință care să mute munții (13:2), nu valorează nimic fără dragoste (13:2). Fără iubire, capacitatea de a vorbi în limbi (12:10,28,30) este redusă la „un chimval zângănit” (13:1). De asemenea, chiar și importantul dar al profeției nu este nimic fără dragoste (13:2).

În 1 Corinteni 13:4-7, Pavel se concentrează asupra a ceea ce este și nu este iubirea; mai exact, asupra a ceea ce face și nu face. Verbele alese de el pentru a caracteriza dragostea arată că ea nu este atât ceva ce simțim, cât ceva ce punem în practică. Astfel, Pavel menționează că dragostea (1) este răbdătoare; (2) este plină de bunătate; (3) se bucură de adevăr; (4) acoperă totul; (5) crede totul; (6) nădăjduiește totul; (7) suferă totul. Pe de altă parte, dragostea (1) nu pizmuiește; (2) nu se laudă; (3) nu se umflă de mândrie; (4) nu se poartă necuviincios; (5) nu caută folosul propriu; (6) nu se mânie ușor; (7) nu se gândește la rău; (8) nu se bucură de nelegiuire.

Acest total de 15 predicate constituie un ghid solid pentru un comportament adecvat de folosire a darurilor. De notat că această discuție despre adevărata natură a iubirii se află chiar între 1 Corinteni 12 și 14, unde Pavel tratează conflictul legat de darurile spirituale. Categorical, dragostea este cheia folosirii înțelepte a darurilor spirituale. În plus, este plasată alături de credință și de speranță, „dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Corinteni 13:13).

De ce este dragostea esențială pentru credința noastră? Ce mod mai bun de a beneficia de iubirea lui Dumnezeu există decât acela de a căuta prin rugăciune să reflectăm această dragoste față de alții?

Darul limbilor

Cum rămâne cu darul limbilor? În conformitate cu manifestarea lui în alte părți ale Bibliei (Marcu 16:17; Faptele apostolilor 2:1-13; 10:44-48; 19:6), darul limbilor din 1 Corinteni este cel mai probabil abilitatea dată de Duhul de a vorbi limbi străine. Pavel menționează darul limbilor în lista de daruri din 1 Corinteni 12:8-10 (vezi și 1 Corinteni 12:28,30; 13:1,8). Totuși se referă la acest dar în mod repetat în 1 Corinteni 14. De fapt, cuvântul grecesc *glōssa* („limbă”) apare de peste 20 de ori în 1 Corinteni 12 – 14, cu 15 apariții doar în 1 Corinteni 14. Pe lângă acesta, cuvântul grecesc *heteroglōssos* („altă limbă”) apare și el, în 1 Corinteni 14:21. Acest număr mare de referiri la darul limbilor sugerează că această chestiune reprezenta o preocupare deosebită pentru Pavel. Folosirea greșită și abuzarea de acest dar în biserica din Corint au provocat dezordine și confuzie în închinarea publică (1 Corinteni 14:23,27,33,40).

4. Ce instrucțiuni precise a dat Pavel cu privire la darul limbilor, în 1 Corinteni 14:5,13,26,27 și 1 Corinteni 12:10,30?

1 Corinteni 14:5,13,26,27

- ⁵ Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine proroceste este mai mare decât cine vorbește în alte limbi, afară numai dacă tălmăcește aceste limbi, pentru ca să capete Biserica zidire sufletească.
- ¹³ De aceea, cine vorbește în altă limbă să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească.
- ²⁶ Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească.
- ²⁷ Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând, și unul să tălmăcească.

1 Corinteni 12:10,30

- ¹⁰ altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor.
- ³⁰ Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?

Darul vorbirii în limbi trebuie să meargă mână în mână cu cel al interpretării – „tălmăcirii” – pentru că limbile trebuie să fie inteligibile (1 Corinteni 14:9); altfel,

nu există niciun folos de pe urma acestui dar (1 Corinteni 14:6). Din acest motiv a pus Pavel atât de mult accentul pe interpretare și pe înțelegere. În mod evident, el nu critică darul limbilor în sine, ci, așa cum vom vedea mâine, critică importanța excesivă pe care corintenii i-o atribuiau, ceea ce a dus la neglijarea darului profeției.

În acest punct este important de observat că, deși dorea ca toți corintenii să poată vorbi limbi străine (1 Corinteni 14:5), Pavel nu se aștepta ca acest lucru să se întâmple (1 Corinteni 12:10). Astfel, ideea că „toți trebuie să vorbească în limbi înainte de a cere botezul cu Duhul Sfânt este o perversiune a învățaturii lui Pavel din 1 Corinteni 12 și 14” (Raoul Dederen, Handbook of Seventh-day Adventist Theology, ed. electr., vol. 12 din Commentary Reference Series, 2001, p. 620).

Există persoane în biserica ta care vorbesc alte limbi? Cum își pot folosi această abilitate pentru a ajunge la alți oameni pentru Hristos? Cum ne poate ajuta acest fapt să înțelegem adevărata natură a darului limbilor despre care vorbește Pavel?

Darul profeției

Darul profeției ocupă un loc important în discuția lui Pavel despre darurile spirituale. Interesant este că darul profeției este de obicei menționat înaintea darului limbilor (1 Corinteni 12:10,28; 13:8). Darul limbilor este menționat primul doar atunci când se dorește sublinierea importanței lui mai mici în raport cu darul profeției (1 Corinteni 14:4,5,6,22).

5. Ce aflăm din Efeseni 4:11-13 și din 1 Corinteni 14:3,4 despre scopul darurilor spirituale în general și despre darul profeției în mod special?

Efeseni 4:11-13

- ¹¹ Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători
¹² pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,
¹³ până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;

1 Corinteni 14:3,4

- ³ Cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mângâiere.
⁴ Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși, dar cine proroceste zidește sufletește Biserica.

Darul profeției are rolul de a edifica, de a îndemna și de a mângâia (1 Corinteni 14:3; compară cu Faptele apostolilor 15:32). Aceasta sugerează că profeția are de-a face nu atât de mult cu prezicerea viitorului, cât cu modul de viață din prezent. Verbul grecesc *prophēteuō* poate însemna fie „a spune ceva dinainte”, fie „a spune ceva în numele altcuiva”. De exemplu, primul sens apare în Faptele apostolilor 2:29-31 (compară cu Amos 3:7), unde ideea că David este profet este explicată ca faptul că el „știa [...] mai dinainte” (NTR). Al doilea sens se vede în Faptele apostolilor 15:32, unde Iuda și Sila sunt identificați ca profeți. „Profeția” lor însă consta în încurajarea și întărirea fraților „cu multe cuvinte”.

Din Efeseni 4:11-13 aflăm că darurile spirituale nu au încetat în era apostolică. Ele ar trebui să rămână până la sfârșit (Faptele 2:39). Dar, dacă cineva pretinde că

este profet, trebuie evaluat pe baza Scripturilor. În linii mari, trebuie respectate **4 reguli**. Mai întâi, **profețiile necondiționate se împlinesc întotdeauna** (Deut. 18:22; Ier. 28:8,9). În al doilea rând, **mesajul este în armonie** cu cel al profețiilor anteriori (Deut. 13:1-3; Is. 8:20). În al treilea rând, viața zilnică demonstrează o **consacrare față de Hristos** (1 Ioan 4:1-3). În al patrulea rând, Isus a spus că profeții falși **vor fi cunoscuți după roadele lor** (Matei 7:15-20). Acest lucru este valabil și pentru profeții adevărați.

Cartea Apocalipsa indică faptul că darul profeției este o caracteristică distinctivă a bisericii rămășiței (Apocalipsa 12:17; 19:10). Ca adventiști de ziua a șaptea noi credem că darul profeției a fost revărsat asupra lui Ellen G. White și se reflectă în scrierile ei.

Care sunt toate motivele pe care le avem pentru credința în darul profetic al lui Ellen G. White? Ce întrebări rămân cu privire la rolul și la autoritatea ei?

Un gând de încheiere

„Oamenii să meargă la lucru încrezându-se în Domnul, iar El va merge cu ei, convingând și convertind suflete! Un lucrător poate fi un vorbitor iscusit, altul – un scriitor bun, altul poate avea darul rugăciunii sincere, profunde, fierbinți, altul – darul cântatului. Un altul poate avea puterea specială să explice Cuvântul lui Dumnezeu cu claritate. Și fiecare dar trebuie să devină o putere pentru Dumnezeu deoarece El colaborează cu lucrătorul. Unuia Dumnezeu îi dă cuvântul înțelepciunii, altuia – cunoaștere, altuia – credință. Dar toți trebuie să lucreze sub același Conducător. Diversitatea darurilor duce la o diversitate de acțiuni, «dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți» (1 Corinteni 12:6).

Să nu disprețuiască nimeni darurile considerate mai puțin importante! Să meargă toți la lucru! Nimeni să nu-și încrucișeze brațele în necredință, fiindcă nu crede că poate face o lucrare mare! Nu vă mai uitați la voi înșivă! Priviți către Conducătorul vostru! Cu blândețe, sinceritate și dragoste faceți ce puteți!” (Ellen G. White, în *The Advent Review and Sabbath Herald*, 12 aprilie 1906).

„Fiecare dintre noi are nevoie de ajutorul pe care îl poate primi de la alte minți. Dumnezeu va lucra și în alte minți, nu doar în a noastră. Diferitele daruri oferite diferiților oameni trebuie să se împletească” (Ellen G. White, *The Upward Look*, p. 141).

Zilnic: Iov 30 – 36; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 23, „Reforma alimentară (...) în instituțiile adventiste” – „Să rămânem credincioși...”

1. De râsul cui a ajuns Iov?
2. În ce cumpănă a cerut Iov să-l cântărească Dumnezeu?
3. Ce adaugă Iov la greșelile lui, conform lui Elihu?
4. Prin ce este puternic Dumnezeu?
5. **Cum trebuie privite principiile date poporului nostru în zilele de început ale reformei?**